

A jobboldali sajtó megpróbáltatásai

VISSZHANG - LIX. évfolyam, 12. szám, 2015. március 20.

A Simicska-Orbán-háborúval a jobboldal aligha írja be nevét politikai történetünk dicsőségkönyvébe. Érthetetlen, hogy ez a két sikeres ember, aki egymást segítve végigküzdötte az elmúlt évtizedeket, a másiktól csaknem mindent tudva, képtelen szót érteni. Igaz, a miniszterelnök harcos egyéniség, de hogy még saját szövetségesével, barátjával (?) sem képes „meg nem támadási szerződést” kötni, az bizony elgondolkoztató. Egyelőre nem sokat tudunk a botrány kirobbanásának igazi okairól. Alig hihető, hogy Simicska sajtóbirodalmának a reklámbevételek utáni 5-10 százalékos adóztatása váltotta volna ki a vállalkozó bosszúját, hiszen ennek a veszteségnek a kompenzálására számos út kínálkozhatott. Meglepő, hogy még mielőtt a kezében lévő sajtó hangnemet változtatott volna, Kövér László nekirontott, a *Magyar Nemzetet* és a Hír TV-t ellenzéki sajtóorgánumnak minősítette, megfeledkezve arról, hogy ezekben a médiumokban régi, elkötelezett újságírók dolgoznak, akik sem korábban, sem most egyetlen szóval sem kritizálták a Fidesz politikusait, s alig hihető, hogy a jövőben ezt fogják tenni. Mindettől függetlenül olyan nagy katasztrófa lenne a kormányzópárt számára, ha médiájuk tárgyilagosabb lenne, ha időnként rámutatnának a kormányzás nem egészen átgondolt, sőt nekik is ártó intézkedéseire? Ennyire képtelenek a Fidesz vezetői elviselni, hogy egy lap vagy tévécsatorna nem az ő dicsőségüket zengi és az ellenzék balgaságait hangoztatja? Melyik demokráciában találhatók ilyen elkötelezett lapok és televíziók? Az önkényuralmi rendszerekben igen, amelyeknek azonban semmi közük a demokráciához. Nem tudom, Kövér László és barátai milyen családi környezetben nőttek fel, milyen példákat láttak maguk előtt, mennyire van vérükben a demokratikus szellemiség. Számos példa mutatja, hogy néha meggondolatlanul nyilvánít véleményt, ami egy politikusnak nem éppen előnyös tulajdonsága. Ezek közé sorolom azt a kijelentését, mely szerint *„ilyen prostituált értelmisége egyetlen országnak sincsen”*. Mindenesetre *„kerül, amibe kerül alapon”* (állítólag 80 milliárdba) a kormányzó párt átalakítja a közszolgálati tévéket, és nem lennék meglepve, ha rövidesen nem indítana számukra minden tekintetben, a legapróbb részletekig megfelelő napilapot is.

Mindezt színesíti a *Magyar Nemzet* vezető újságíróinak reagálása. Körmendy Zsuzsa reflexiójának (március 16.) érdekessége, hogy lapja és a Hír Tv elleni akciókat összekapcsolja a jobboldali értelmiség elleni támadással: *„egyetlen hatalom sem regulázza az értelmiséget”*. *„Minden hatalom felhasználja azt a szellemi muníciót, ami rendelkezésre áll”, „egyetlen konzervatív szellemiségű kormány sem üzenhet hadat (...) egyetlen nagy múltú konzervatív szellemiségű napilapjának”,* mely segítette a mai kormányt a hatalomra kerülésében. Ez azért is meglepő, mert Kövér László nyilatkozatában (*Magyar Hírlap*, március 14.) ki se ejtette az értelmiség szót! A konzervatív értelmiséget – eltekintve néhányunktól – aligha lehet azzal vádolni, hogy bírálni merészelte volna a kormányt, és nem alkalmazkodott volna az elvárásokhoz.

Mindehhez hozzáfűzhetjük, hogy nemcsak a politika nem üzenhet hadat az őket támogató értelmiségnek, de ezt egy igazi demokratikus polgári lap sem teheti meg! Csak emlékeztetőül: milyen politikai megfontolások vezethették a *Magyar Nemzetet*, amikor azért, mert a jelen írás szerzője, aktív kutató, 2006-ban elfogadta a MSZP Szegeden ülésező Tudománypolitikai Bizottságának meghívását, és kritizálta az akkori kormány tudománypolitikáját (és közben szóba merészkedett állni az MSZP egyik politikusával), a lapban közölt írásban a konzervatív oldal és Orbán Viktor árulójának nevezték? Mondhatják, hogy a támadás nem a lap újságíróitól jött. Ugyanezt már nem állíthatják, amikor egyik vitriolos tollú kollégájuk mindenféle hazugságokkal próbált lejáratni, kiváltva a bíróság elmarasztaló ítéletét. Egy másik szerkesztőjük pedig a Nemzeti Kör két jeles tagjáról állított valótlanosságokat, ami miatt a bíróság szintén elmarasztalta a szerkesztőséget. Nem foghatjuk a laptól független erőkre azt sem, hogy egy mindenki által

jól ismert állítás miatt („az új jobboldali napilapot és a Hír TV-t a Fidesz hozta létre (...) azt az irányvonalat követték, melyet a politika kijelölt számukra”) a *Magyar Nemzet* és a Hír TV négy pert indított ellenem, kérve „a legsúlyosabb büntetés, a börtönben töltendő szabadságvesztés kiszabását”. Annak az értelmiséginek a büntetését, aki addig az alkotó értelmiségiek közül a legtöbb cikket írta a lapban, akit Orbán Viktor, amikor ellenzékben (!) volt, mindig bevont szűkebb tanácsadó testületébe („Vének Tanácsa”, „Szövetség a Nemzetért”), nem beszélve a Nemzeti Körben vele folytatott számtalan megbeszélésről, amelyekről a közelmúltban megjelent könyvemben számoltam be. Körmendy Zsuzsa és a lap jelenlegi főszerkesztője, D. Horváth Gábor feltehetően egyetértett mindezekkel a „meghurcoltatásokkal”, hiszen egyetlen szóval sem emelték föl hangjukat ellene. Sőt nehogy véletlenül rossz útra tereljem olvasótáborukat, K. ZS. 2010-ben visszautasította próbálkozásomat, hogy a lapjában ismét megjelenhessen egy publicisztikám.

Mindezekért aligha lehet az újság tulajdonosát felelőssé tenni, hiszen annál fontosabb teendői voltak, mint számára ismeretlen értelmiségieket próbáljon „móresre” tanítani, börtönbe csukatni. Ezért bizony a *Magyar Nemzet* vezető munkatársai érdemelnek „jutalmat”, akik ezzel egyértelműen demonstrálták a lap különleges elkötelezettségét, „demokratikus” jellegét. Hogy mindez hasznára volt-e támogatott pártjuknak, azt nem tudom megítélni. Kövér László kijelentése mintha nem sok elismerést tükrözne.

Igaza lehet az új főszerkesztőnek, hogy „egy párt és egy lap útja sohasem lehet azonos.” Messzemenően egyet lehet érteni azzal a célkitűzéssel is, hogy a lap olvasóit „sokoldalúan és pontosan tájékoztassa a világ és Magyarország történéseiről”. Mintha ezt az elvet az elmúlt évtizedben nem sikerült volna megvalósítaniuk. Talán ezután.

(A szerző akadémikus, a Nemzeti Kör tagja)